

"La resposta al patiment és posar-se al costat"

Dij, 20/04/2017 per Catalunya Religió

(Jordi Llisterra-CR) **David Masobro** és d'aquella gent que quan només coneixes de lluny poc més sabries dir que és una persona discreta. Però el dia que discretament fa el pas per explicar alguna de les coses que omplen la seva vida t'adones que és d'aquelles persones que fa el món més suportable. Més humà.

Fa més de 15 anys que cada dissabte amb la seva dona va al centre psiquiàtric de Torribera, a Santa Coloma Gramenet. D'aquesta experiència d'acompanyament i de voluntariat n'ha sortit ara el llibre *La casa de les petites alegries*, [editat pel CPL](#) a la col·lecció Emaús. Recull 61 breus històries de testimonis de la gent que ha conegut, que ha escoltat, que ha acompanyat. Persones amb malalties mentals i que no saps molt bé si està en aquest món o en un altre, però que també necessiten algú al seu costat.

"La resposta al patiment és posar-se al costat de l'altre", explicava Masobro en la presentació del llibre que es va fer aquest dimecres a Sant Pau del Camp de Barcelona. Un acte presentat per la delegada de Pastoral de la Salut de Barcelona, **María José Martínez Lapeña**.t

El patiment dels malalts de llarga estada que s'han fet grans internats, del paralític a qui ja no visita la família, del qui només espera una companyia que no arriba o del qui ni tan sols espera, dels familiars amb anys de persistència anant cada dia al centre i que fins i tot acaben preocupant-se de la resta de malalts. Són breus històries que recull en el llibre encapçalades per una frase de l'Evangeli que intenta donar sentit a situacions que aparentment no en tenen. Situacions en les quals, explicava Masobro, moltes vegades "la resposta que se m'acut és agafar el domino i posar-se al seu costat". La seva convicció és que són finalment "els pacients de l'hospital els qui t'ajuden a trobar coses que poden semblar petites però que t'omplen la vida".

El que ens fa més humans

"El més important és ser-hi, i saber aprendre dels pobres i dels senzills". És la reflexió que feia en la presentació **Pim Queralt**, membre de l'Institut Femení del Pradó. Segons Queralt, es nota que el llibre s'ha cuit a poc a poc, que "darrere de cada història hi ha moltes hores d'estar amb ells, de pensar en ells i de pregar per ells". En un món accelerat on "donar temps als altres té un valor sacramental". I si l'autor en pot parlar, és perquè "són els seus amics" i perquè "té un relat fonamentat en la Paraula de Déu".

Reyes Hernández, missionera Idente, en la presentació del llibre també va insistir en el valor del voluntariat des del cristianisme: "S'ha de dir al món que tots tenim un Pare, que ningú és orfe encara que no tingui família". Per això, les obres de misericòrdia "no són una acció, ni la feina d'un funcionari; és compartir el que he rebut, l'amor que m'han donat". Una tasca que també s'ha de fer amb la discreció que fuig de les "actituds messiàniques" i que sap de les seves limitacions.

David Masobro ho resumia al final de la presentació: "El que ens fa més humans i més cristians és el que donem".